

Η εορτή της Εγέρσεως του Αγίου Λαζάρου στο Διαβατό Ημαθίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας



Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Αγίου Ελευθερίου [Διαβατού](#) το Σάββατο 4 Απριλίου 2026 το πρωί επί τη εορτή της [Εγέρσεως](#) του [Αγίου και Δικαίου Φίλου του Χριστού Λαζάρου](#).

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε στον εορτάζοντα εφημέριο της Ενορίας π. Λάζαρο Μουρατίδη και έδωσε εκ μέρους του εκκλησιαστικού συμβουλίου της Ενορίας από μία εικόνα της Αναστάσεως στα μέλη της εκκλησιαστικής χορωδίας της ενορίας.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)



Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τόνισε το θεολογικό νόημα της Ανάστασης ως νίκη κατά του θανάτου και κάλεσε τους πιστούς να προσεγγίζουν το μυστήριο με πίστη.

Αναλυτικά το κήρυγμα του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ Παντελεήμονος:

«Μέγα καί παράδοξον θαῦμα τετέλεσται σήμερον! ὅτι νεκρόν τεταρταῖον ἐκ τάφου Χριστός φωνήσας ἤγειρε».

Δεν είναι το μόνο θαύμα αυτό που επιτελεί ο Χριστός. Είναι όμως το μεγαλύτερο και πιο θαυμαστό. Σύμφωνα με τις ευαγγελικές αφηγήσεις είχε αναστήσει ένα νεκρό, τον υιό της χήρας της Ναΐν, λίγο πριν από τον ενταφισμό του.

Σήμερα όμως ανιστά «νεκρόν τετραήμερον». Ανιστά τον φίλο του Λάζαρο που είχε πεθάνει πριν από τέσσερις ημέρες.

Και το νόημα του θαύματος δεν είναι να εντυπωσιάσει τους ανθρώπους που τον ακολουθούν μέχρι τον τάφο, ούτε ακόμη να παρηγορήσει τις αδελφές του, τη Μάρθα και τη Μαρία, που θρηνοούν λέγοντας ότι, εάν ήταν εκεί ο Χριστός, ο αδελφός τους δεν θα πέθαινε.

Ο Χριστός ανιστά τον τετραήμερο Λάζαρο λίγες ημέρες πριν από τη δική του ανάσταση για να διδάξει τους μαθητές του και δι' αυτών και όλο τον κόσμο το μέγα μυστήριο του θανάτου και της αναστάσεως.

Και το διδάσκει ανατρέποντας τους όρους της ανθρώπινης λογικής και διακηρύσσοντας: «Ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται, και πας ο πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα».

«Όποιος πιστεύει» δηλαδή, «σέ έμένα καί αν πεθάνει θά ζήσει καί ο καθένας πού πιστεύει σέ έμένα δέν θά πεθάνει στόν αιώνα».

Δυσνόητα και ακατάληπτα τα λόγια του Ιησού. Ποιος θα μπορούσε να κατανοήσει το νόημά τους; Ποιος θα μπορούσε να καταλάβει τι σήμαιναν εκείνη τη χρονική στιγμή;

Ασφαλώς κανείς· και πολύ περισσότερο η Μάρθα που βυθισμένη στο πένθος και την απελπισία για την απώλεια, όπως πίστευε, του αδελφού της, ακούει τα λόγια του Χριστού πιθανόν σαν μία προσπάθεια να την παρηγορήσει. Τα ακούει σαν μία δυνατότητα και μία προοπτική μελλοντική, που όμως δυσκολεύεται να καταλάβει ποια θα μπορούσε να ήταν η πρακτική της εφαρμογή. Δεν ήταν, άλλωστε, δυνατό να συλλάβει η Μάρθα το μυστήριο του θανάτου και της αναστάσεως, γιατί δεν είχε δει ακόμη ούτε την ανάσταση του αδελφού της ούτε πολύ περισσότερο την ανάσταση του ίδιου του Χριστού. Γι' αυτό και στο ερώτημα του Κυρίου αν πιστεύει σ' αυτά που της λέει η Μάρθα απαντά καταφατικά αλλά γενικόλογα: «Ναί Κύριε, πιστεύω ότι εσύ είσαι ο Υιός του Θεού που ήρθε στον κόσμο». Δεν μπορεί να κατανοήσει ακόμη τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην πίστη και στη ζωή.

Αν όμως αυτό ήταν φυσικό και δικαιολογημένο για την αδελφή του Λαζάρου που δεν είχε εμπειρία της αναστάσεως, για μας που έχουμε αυτή την εμπειρία μέσα από τη ζωή του Χριστού και τη ζωή των αγίων, μέσα από τα ιερά κείμενα της Καινής Διαθήκης και την ιστορία της Εκκλησίας μας, για μας πίστη και ζωή, Χριστός και ανάσταση είναι έννοιες ταυτόσημες.

Και όσο και αν η αδυναμία του ανθρωπίνου νού μας εμποδίζει να το κατανοήσουμε σε όλο του το πλάτος και το βάθος, θα πρέπει να το προσεγγίζουμε με την πίστη μας στον Χριστό.

Για τον Χριστό, τον μονογενή Υιό και Λόγο του Θεού, δεν υπάρχει θάνατος, γιατί ο θάνατος είναι συνέπεια της αμαρτίας και δεν μπορεί να σχετίζεται με τον αναμάρτητο Θεό. Αν ο Χριστός πέθανε, ήταν γιατί με την ανθρώπινη φύση που ανέλαβε με την σάρκωσή του ανέλαβε και όλες τις ιδιότητές της. Ο Χριστός πέθανε για να αναστηθεί. Πέθανε για να χαρίσει όχι μόνο στους ζώντες αλλά και στους κεκοιμημένους τη δυνατότητα της αιώνιας ζωής. Ο Χριστός δεν έχει καμία σχέση με τον θάνατο. Θάνατος είναι η απομάκρυνση από τον Χριστό. Ο Χριστός είναι η ζωή, η μόνη ζωή, η αληθινή ζωή. Όποιος πιστεύει, λοιπόν, στον Χριστό ταυτίζεται με τον Χριστό, άρα ταυτίζεται με τη ζωή και κατά συνέπεια νικά τον θάνατο με τη βοήθεια του Χριστού και ζει την αιώνια ζωή. Όποιος, αντίθετα, δεν πιστεύει στον Χριστό, παραμένει δέσμιος του θανάτου· γιατί αν δεν πιστεύεις στη ζωή, αν δεν πιστεύεις ότι υπάρχει ζωή, τότε δεν έχεις τι να ζήσεις, δεν έχεις τι άλλο να περιμένεις και ο θάνατος είναι οριστικός και αιώνιος.

Η ανάσταση του Λαζάρου είναι, όπως λέγει και το απολυτίκιο της εορτής, το προανάκρουσμα και της δικής μας αναστάσεως και της δικής μας μετοχής στην ανάσταση και τη ζωή του Χριστού. Δεν είναι, άλλωστε, συμπτωματική η επιλογή του Χριστού να αναστήσει τον Λάζαρο λίγες ημέρες πριν από τη δική του ανάσταση. Τον ανασταίνει, και μάλιστα τετραήμερο, για να μας δείξει πως η ανάσταση δεν είναι κάτι που επιφύλαξε μόνο στον εαυτό του, αλλά είναι κάτι που εξασφάλισε για μας, για όλους όσους πίστευσαν και θα πιστεύσουν σ' Αυτόν. Και ο Λάζαρος ήταν ένας από αυτούς που πίστευσαν στον Χριστό· γι' αυτό και ήταν φίλος του Χριστού. Και ο Χριστός μας διαβεβαίωσε ότι οι φίλοι του θα είναι μαζί του, θα είναι μέτοχοι της ζωής του, μέτοχοι της αναστάσεώς του.

Για μας που πιστεύουμε στον Χριστό ο θάνατος είναι μια παροδική αλλαγή της ζωής μας, που αλλάζει περιεχόμενο και γίνεται από επίγεια ουράνια και από προσωρινή αιώνια.

Γι' αυτό και για μας που πιστεύουμε ο θάνατος δεν είναι παρά το προανάκρουσμα της αιώνιας ζωής, στην οποία μας περιμένει ο Χριστός, που έγινε για χάρη «πρωτότοκος των νεκρών», και στην οποία θα συναντήσουμε μαζί με τους δικαίους και τους αγίους και όλα τα προσφιλή μας πρόσωπα που έζησαν με πίστη στον Χριστό για να εορτάζουμε τον ατελεύτητο θρίαμβο της αναστάσεως του σωτήρος και λυτρωτού μας Χριστού αιωνίως.